

Aaveita. Haamuja. Muistoja. Kun hämärässä huoneessa ainoa todellinen ääni on oma hengitys ja sydämenlyönnit kohinana korvissa, tulee todellisuus kasvokkain ja katsoo suoraan silmiin. Tyhjä vuode, puhdas lattia, avoin ikkuna ja ennen kaikkea hiljaisuus. Ei ketään, ei mitään. Valveilla muistot ovat ainoa seuralainen. Melkein. Kun arki pakottaa mukaansa, on todellakin vain pieniä hetkiä siellä ja täällä. Steve Contea radiossa yömyöhään, siivouksen kiireessä särkynyt kahvikuppi sirpaleineen pitkin lattioita. Kirkonkellot torstaisena iltana niin, että koko kaupunki taatusti kuulee. Oma lukunsa ovat totta kai tarinat sitä kaikkea sivuten lehdissä ja muualla, mutta ne voi sivuuttaa järkeillen. Ainakin hetkeksi. Kun pitää itsensä poissa kaikkein kipeimmistä paikoista, selviää arjesta kyllä päivästä toiseen. Melkein, sillä kaikkea ei voi vältellä. Kaikkein vähiten omaa kotiaan. Valveilla muistot eivät ole ainoa seuralainen. Kun on tilaa ajatella ja hengittää, perässä paikalle hiipivät niin kaipaus, katumus kuin kipukin. Ja kaikki toverinsa jotka kuvitella saattaa. Hyvinä päivinä puhdas järki riittää pitämään sen kaiken kurissa ja taka-alalla. Huonoina tuntee hukkuvansa. Aaveet ja haamut saapuvat vasta valveen rajamailla. Sitä hetkeä sekä odottaa että pelkää. Kuollakseen. Niin paljon lohtua kuin uniin mahtuukin, ei alitajunta ole kontrolloitavissa. Samana yönä voi tuntea toisen hengityksen leikkivän ihollaan aivan kuten tuhat kertaa aiemminkin ja seuraavassa hetkessä huomata tuijottavansa jäänsinisiä silmiä joissa leimuaa sellainen viha ja inho, ettei sitä unohda hetkeen. 'Sinun syy, sinun syy, sinun syy...' Tai löytää itsensä taas kerran valvomasta sen rakkaan ihmisen hengitystä, odottaen hetkeä jona se lopulta katkeaa lopullisesti. Silittelemästä toisen luisevaa selkää kylpyhuoneen lattialla taas yhtenä toivottoman vaikeana yönä anoen kivun joskus kohtaavan loppunsa. Istumasta sairaalan autiolla käytävällä toivoen parasta ja valmistautuen pahimpaan. Uudelleen ja uudelleen ja uudelleen. Ihan vain ettei koskaan vahingossakaan unohtaisi. Eikä varmasti unohdakaan. Vaikka aika parantaisi haavat ja silkka työ ajaisi kaipuun kumppaneineen pois arkea häiritsemästä, muistot säilyvät. Mitä aaveisiin ja haamuihin tulee, kuka tietää...